

Birden enkaz altında dört ayak görüldü. Bunlardan ikisi halkını sömüren ezen Kral'ın ayakları idi.

Acımasız Kral ölmüştü. Öbür iki ayak ise, henüz nefes alan Bumbum'un ayaklarıydı.

Şamatayı duyan halk kaza yerine vardığında pabuçlardaki mücevherlerden kendilerine eziyet eden krallarını tanıdılar. Onu kurtarmak için büyük çaba gösterdiler ama o ölmüştü.

Daha sonra ahali kendisine yardım etmek isteyen Bumbum'un yardımına koştu ancak ne yazık ki çok geç kalmışlardı. O da az sonra son nefesini verdi.

Kaderini değiştirmek için köyünden uzaklara giden Bumbum'a şans gülmemişti.

TÜRKÇE OKUDUĞUNU ANLAMA ETKİNLİĞİ

BUMBUM

3-E SINIFI

No: 21

BUMBUM

Bir varmış bir yokmuş çok eski günlerde bir köylü delikanlısı varmış. Ağzını açtığında sanki gök gürlermiş öylesine yüksek sesle konuşmuş ki damları titretirmiş. Bundan böyle kendisine “Bumbum” adını vermişlerdi. Ne varki o köyde,

herkes aşağı yukarı onun gibi gürlerek konuştuğundan kimse onun bu kusurunu yüzüne vurmuyordu.

Aslında köy öbür köylerden çok uzakta bir yamacın dibinde ıssız bir yerde olduğundan oradan hemen hemen hiç yabancı geçmezdi. Köy halkı da böyle yüksek sesle konuşmayı çok normal bulurdu.

Köy çoraktı, az şey yetiştiğinden Bumbum her gün kara ekmek yemekten ve lezzetsiz bir su içmekten o kadar usandı ki günün birinde daha fazla kazanmak için şansını denemek istedi.

Kekemeler kendi görüşlerini bildirmek için ağızlarını açtılar:

- Ta ta ta diyebildiler.

Aslında taş demek istemişlerdi ancak sonunu getiremediler. Bumbum şaşırmişti. Derin bir nefes aldı.

Kral sorularına devam ediyordu:

- Halk her susadığında içecek buluyor değil mi? Hiç bir şey duymayan sağırlar, başlarını salladılar. Ancak kimse onların ne için baş

salladıklarını anlayamadı. Onaylamışlar mıydı, yoksa hayır anlamında mı baş sallıyorlardı?

Bumbum çok kızmıştı burnundan soludu. Kral sorularına devam ediyordu:

- Dinleninceye kadar uyuyor halkım değil mi?

Artık bu kadar maskarılığa dayanamayan Bumbum, olanca sesiyle:

-Yalan! diye haykırdı, yalan, halk yoksulluktan kırılıyor. Yarı aç geziyor hepsi bir deri bir kemik...

Bumbum öylesine yüksek sesle bağırıyordu ki sesi adeta bir patlama yarattı ve Kral'ın zaten harap sarayı başlarına yığıldı. Kral taşlar altında ezilmişti.

Çocuğun sesi öylesine yüksek çıkmıştı ki zavallı çoban bir fırtına yaklaştı sanarak gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Birden çok korkmuştu hemen dilini şaklatarak köpeğini ve sürüsünü çağırdı. Fırtınaya tutulmadan sürüyü sağ salim köye döndürmek istedi.

Beri yandan Bumbum nerede olduğunu öğrenmek için çobanın peşinden koşmaya başladı. Durmadan gök gürlüyor sanan çoban, daha hızlı koşmaya başlayınca bir kaç dakika sonra, adam, köpeği ve koyun sürüsü ortadan yok oldu. Zavallı Bumbum o kadar bitkindi ki, olduğu yere yığılarak bir kaç saat uyudu.

Uyandıktan sonra bir kaç köyden geçti ama her yerde aynı yoksulluk aynı sefalet göze çarpıyordu.

İşte o zaman bizim delikanlımız ancak ülkenin başka kentinde belki yiyecek bulunacağını düşünerek Kral'ın sarayının olduğu yere doğru adımlarını yöneltti.

Bir kaç saat yürüdüktan sonra bir kente vardı. Sakin bir yerd. Kentin kapısından içeri giren Bumbum sokakları ıSSIZ buldu. Bir ara

karşıdan gelen yaya bir adamı durdurarak:

- “Arkadaş, bu ülkenin adı ne?” diye sordu.

Normal sesiyle konuşmuştu, ancak o zamana kadar böylesine gür bir ses duymamış olan kentlinin ödü koptu.

Bütün sokak birden karıştı. Kent halkı korkunç bir kasırganın yaklaştığına inanarak sığınmak için evlerine koştular. Dükkâncılar kepenklerini kapattılar. Ev hanımları panjurlarını kapılarını sürgülediler. Herkes paniğe kapılmıştı...

Bu arada Bumbum sesinin herkesi korkuttuğunu anlamakta gecikmedi. Çünkü o haykırdıkça kendi sesinin yansımaları duyuyordu. O zamana kadar herkesin kendisinden kaçmasının nedenini anladı. Bu kez susmayı yeğledi. Çünkü akli başında çocukt. Kent halkı da oldukça geveze olduğundan, Bumbum, başkentte nerede olduğunu öğrendi. Hem seyahat ediyor hem de geçtiği yerlerde ekmeğini kazanmak için kendisine verilen bütün işleri yapıyordu.

Odon topladı. Ocakları temizledi. Tıkanan delikleri açtı. Kırılan eşyaları onardı...

Başkentte vardığında orada da bir sefalet havasının estiğini anladı.

Kral halkının sızlanmasından çok öfkeli idi. Kendisine gerçekleri bildirecek on iki yargıçlık bir jüri toplamıştı. Ancak işini bilen

kral, adamları arasından hep sağır ve kekemeleri seçmişti.

Tam on bir kişi toplanmıştı, on ikincisini arıyorlardı. Kimseyi korkutmamak için dilsiz taklidi yapan Bumbum kral sarayının bulunduğu kentte vardığında el işaretleriyle derdini anlattı.

Kral kentine bir dilsizin geldiğini duyunca buna çok sevindi. " Oh oh dedi, onu da on ikinci yargıç olarak kullanırım. Hemen onu bana getirin."

Kral'ın huzuruna çıkan Bumbum, hemen yargıç olarak atandı ve jüri heyetine katıldı.

Saray halkı ve kentin ileri gelenleri toplanmışlardı. Kral yargıçlarına dönerek şöyle konuşmaya başladı:

- Ey yargıçlar, halk doyuncaya kadar yiyor değil mi?

Onun bu sorusunu iyice duymayan sağırlar hemen ellerini kulaklarına koydular.

Kekemeler itiraz etmek istediler, çoğu zaman, zavallı halk çorba yerine taşları kaynatıp suyunu içerdi.

Bu nedenle yollara düştü. Bir kaç gün bir ormanda yürüdükten sonra nihayet bir ovaya vardı. Bir süre de orada ilerledi. Derken bir tarla gördü, bir ağacın dibinde hasat yapan köylüler, öğle yemeğini

iyorlardı. Bumbum olduğu yerden onlara:

- Kardeşler diye seslendi, bu ülkenin adı ne?

Sesi öylesine gürültülü bir yankı yaratmıştı ki köylüler gök gürüyor sanarak ürünlerini korumak için yemekleri orada bırakarak topladıkları başakları güvenceye almak için çok hızlı bir şekilde çalışmaya başladılar.

Bumbum durmadan aynı soruyu sorduğu halde bir türlü yanıt alamadı. Köylülerin onunla konuşacak zamanları yoktu onlar ürünlerinin ıslanmasından korktuklarından canla başla çalışıyorlardı.

Onlardan bir yardım bulamayan Bumbum, bir kaç saat daha yürüdü. Bu kez bir tepeye varmıştı. Tepede kaval çalan çoban, bir yandan sürüsünü gözetiyordu.

- Hey dostum bu köyün adı ne?

